

Նամբոյ կրօնէն որ մը տապէ տպուն բնականիքը
ամենեւեւ ալ գորապկտանի քաջն էին և շատ մեծ աքա-
մա լինան մէջ ինկած էին ։ Պիղօնի մայրը մազերը
կրփեաւտէր և իր կուրծքը կըճանկէր ։ Հայրը կ'ըսէր ,
ծեր եմ և լի է որ հիւսկ երթաւնէ՝ ես կըմեանիմ ։
դուն ալ մէկ մըն ալ դիւ չես կրնար տեսնել ։ Զոյրը
կ'աղաչէր ։ Բայց տանեց մէկն ալ խեր չէր բերեր ։ Պի-
գօ հաստատ միայրը դրած էր երթալու , լիէպաւ դա-

